

Uchwała nr 82/20
Sejmiku Województwa Mazowieckiego
z dnia 23 czerwca 2020 r.

w sprawie skargi na Wojewódzki Urząd Pracy w Warszawie

Na podstawie art. 30a ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 512, 1571 i 1815) – uchwała się, co następuje:

§ 1.

Skargę MCS sp. z o.o. sp.k. z dnia 10 marca 2019 r. na Wojewódzki Urząd Pracy w Warszawie uznaje się za bezzasadną.

§ 2.

Treść uchwały wraz z uzasadnieniem podlega doręczeniu Spółce.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Mazowieckiego.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Wiceprzewodniczący Sejmiku
Województwa Mazowieckiego

Marcin Podsędek

Uzasadnienie

MCS sp. z o.o. sp.k. (dalej „Beneficjent”) w skardze z dnia 10 marca 2020 r. zarzuca Wojewódzkiemu Urzędowi Pracy w Warszawie (dalej „WUP”) bezprawne działania podjęte wobec Beneficjenta przez skierowanie do niego w dniu 6 marca 2020 r. wezwania do zwrotu otrzymanych środków na realizację projektu w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Mazowieckiego na lata 2014-2020 wraz z odsetkami.

Według opinii wyrażonej w skardze, WUP dopuścił się działań bezprawnych, wzywając Beneficjenta do zwrotu środków, mimo że decyzja WUP o zwrocie tych środków została skutecznie zaskarżona, a w konsekwencji decyzja została przez Instytucję Zarządzającą uchylona, a postępowanie zostało umorzone.

Zdaniem Beneficjenta WUP nie skorzystał z prawa zaskarżenia decyzji wydanej w II instancji, a podjęte obecnie kroki mają doprowadzić do próby zastraszenia Beneficjenta oraz zrzucić na niego odpowiedzialność za brak działań zmierzających do wznowienia realizacji projektu. W ocenie Beneficjenta, WUP po otrzymaniu decyzji Zarządu Województwa powinien był podjąć działania mające na celu rozwiązanie „problemu”. W opinii Beneficjenta, brak jest podstaw do obciążania go odpowiedzialnością finansową za zaistniały stan rzeczy, bowiem umowę o dofinansowanie realizacji projektu wypowiedział WUP. Beneficjent zwrócił również uwagę na przewlekłość działań WUP, wskazując, że odpowiedź na pismo z dnia 13 marca 2019 r. otrzymał po roku, wraz z wezwaniem do zapłaty.

Zgodnie z § 41b ust. 2 i 3 Statutu Województwa Mazowieckiego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 145/09 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 7 września 2009 r. w sprawie Statutu Województwa Mazowieckiego (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2019 r. poz. 1460), skarga została przekazana Zarządowi Województwa, celem ustosunkowania się, a następnie wraz ze stanowiskiem Zarządu przekazana do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w skardze Beneficjenta zdaniem WUP, fakt rozwiązania umowy o dofinansowanie nie oznacza, że kwota wydatków uznanych za niekwalifikowalne nie może być dochodzona, bowiem na Instytucji Pośredniczącej (w tym przypadku WUP) spoczywa obowiązek ustalenia i dochodzenia takiej kwoty.

Zgodnie z wyjaśnieniami WUP po wydanej przez Zarząd Województwa, jako organ rozpatrujący sprawę w II instancji, decyzji, WUP zwrócił się do Beneficjenta z zapytaniem czy możliwa jest dalsza realizacja projektu. Beneficjent nie wyraził woli kontynuowania projektu. Pomimo pisma WUP z dnia 9 października 2018 r., Beneficjent w dniu 28 grudnia 2018 r. dokonał aktualizacji wpisu w Rejestrze żłobków i klubów dziecięcych w zakresie zmiany organu prowadzącego, co w opinii WUP potwierdza, że Beneficjent nie był zainteresowany wznowieniem realizacji projektu.

W opinii WUP brak chęci dalszej realizacji projektu przez Beneficjenta stanowi, że otrzymane przez niego środki stanowią jego nieuprawnioną korzyść. Środki te, jak wyjaśnił WUP, zostały przekazane w celu przygotowania bazy lokalowej niezbędnej do funkcjonowania bieżącej opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 w ramach realizacji projektu, a taka działalność nie była przez Beneficjenta prowadzona. Na tej podstawie WUP uznał, że jest zobowiązany dochodzić zwrotu środków, ponieważ udzielone dofinansowanie, w obliczu braku dalszej realizacji projektu i braku osiągnięcia jego założeń, stanowi nieuzasadniony wydatek z budżetu UE. W omawianej sprawie występują zdaniem WUP inne okoliczności, niż te będące przedmiotem analizy w postępowaniu zakończonym decyzją ostateczną Zarządu Województwa z dnia 2 sierpnia 2018 r.

Dodatkowo jak wskazuje WUP zgodnie z art. 13 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1440, z późn. zm.), naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest:

- nieustalenie podlegającej zwrotowi kwoty środków związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych lub zagranicznych albo ustalenie takiej kwoty w wysokości niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia,

- niedochodzenie podlegającej zwrotowi kwoty środków związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych lub zagranicznych albo dochodzenie takiej kwoty w wysokości niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia.

Zgodnie ze stanowiskiem Zarządu Województwa przyczyną rozwiązania z Beneficjentem umowy o dofinansowanie było stwierdzenie nieprawidłowości w realizacji projektu przez Beneficjenta. Przesłanka ta została usunięta na skutek uchylecia decyzji WUP i umorzenia postępowania decyzją Zarządu Województwa z dnia 2 sierpnia 2018 r. Dalsza realizacja projektu była zatem możliwa pod warunkiem odwołania oświadczenia o rozwiązaniu umowy, która dla swej skuteczności wymagała zgody Beneficjenta, a następnie aktualizacji zapisów we wniosku o dofinansowanie oraz ich akceptacji przez WUP. Zdaniem Beneficjenta, WUP nie podjął stosownych działań po otrzymaniu decyzji Zarządu Województwa z dnia 2 sierpnia 2018 r. Natomiast Beneficjent, który wezwaniem z dnia 27 września 2018 r. wystąpił o wypłatę środków z tytułu umowy o dofinansowanie, nie dokonał aktualizacji wniosku o dofinansowanie i zdaniem WUP nie podjął działań świadczących o zamiarze kontynuacji realizacji projektu.

W celu polubownego rozwiązania spornej sprawy Dyrektor WUP wyszedł z inicjatywą spotkania z Beneficjentem, które odbyło się w siedzibie WUP w dniu 7 maja 2019 r. Według protokołu podpisanego przez osoby uczestniczące w spotkaniu, nie udało się osiągnąć porozumienia, co skutkowało podjęciem przez WUP kolejnych kroków w celu odzyskania środków. W związku z powyższym WUP wezwał Beneficjenta do zwrotu środków pismem z dnia 6 marca 2020 r.

W zakresie dotyczącym możliwości odwołania się WUP od decyzji Zarządu Województwa z dnia 2 sierpnia 2018 r. przyjmuje się stanowisko zawarte w orzecznictwie sądów administracyjnych a mianowicie powierzenie organowi jednostki samorządu terytorialnego właściwości do orzekania w sprawie indywidualnej w formie decyzji administracyjnej wyłącza możliwość dochodzenia przez tę jednostkę jej interesu prawnego w trybie postępowania administracyjnego, czy też sądowo-administracyjnego (wyrok NSA z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. akt OSK 1017/04). Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 czerwca 2019 r., sygn. akt I OSK 1183/19 stwierdził, że: „(...) Wniesienie skargi przez nieuprawniony podmiot stanowi przyczynę jej odrzucenia, jeżeli skarga pochodzi od podmiotu, który a limine nie może być skarżącym. Innymi słowy, chodzi tu o taki podmiot, co do którego nie zachodzi potrzeba zbadania, czy posiada on interes prawny we wniesieniu skargi, ponieważ i tak w świetle obowiązujących przepisów nie jest on legitymowany do jej wniesienia (...)”.

Wezwanie WUP z dnia 6 marca 2020 r. (załączone do omawianej skargi) zawiera pouczenie, że: „w przypadku niezastosowania się Beneficjenta do wezwania do zwrotu środków, Wojewódzki Urząd Pracy w Warszawie rozpocznie procedurę administracyjną zmierzającą do wydania decyzji o zwrocie środków z odsetkami”.

Oznacza to, że WUP nie wydał jeszcze decyzji, która wszczyna postępowanie administracyjne. Po wydaniu decyzji przez WUP Beneficjentowi przysługuje odwołanie do organu II instancji, którym jest Zarząd Województwa. Zgodnie ze stanowiskiem Zarządu Województwa przekazanym Komisji Skarg, Wniosków i Petycji na obecnym etapie zasadnym wydaje się odstąpienie przez Zarząd Województwa od oceny stanowiska przedstawionego przez Beneficjenta w ramach postępowania skargowego, o którym mowa w Dziale VIII Kpa, bowiem ocena taka przewidziana jest dla trybu odwoławczego właściwego dla postępowania administracyjnego.

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji po analizie przedstawionych dokumentów oraz po wysłuchaniu na posiedzeniu Komisji stanowiska dyrektora WUP oraz radcy prawnego WUP Jacka Godlewskiego stwierdza, że nie jest uprawniona do oceny merytorycznej oraz oceny prawnej decyzji, którą wyda WUP w przypadku braku zwrotu środków przez Beneficjenta, w tym również oceny zasadności wezwania Beneficjenta do ich zwrotu. Postępowanie dotyczące zwrotu środków przekazanych Beneficjentowi regulują odrębne przepisy zawarte w ustawie o finansach publicznych, w szczególności mowa o tym w art. 207 tej ustawy. Powyższy przepis zawiera kompetencje i uprawnienia podmiotów właściwych do podejmowania działań w powyższym zakresie.

W świetle powyższego Sejmik Województwa Mazowieckiego uznał skargę z dnia 10 marca

2020 r. na Wojewódzki Urząd Pracy w Warszawie za bezzasadną.

Jednocześnie informuje się, że zgodnie z art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.): „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadomienia skarżącego.”.